

DE TIJD.

NOORD-HOLLANDSCHE COURANT.

Dieu et mon droit.

ZATURDAG, 13 AUGUSTUS.

COURANT verschijnt te AMSTERDAM, Dagelijks, behalve des Zondags. Het abonnement voor 3 maanden is f 5.00; voor 6 maanden f 9.00; franko door het geheele Rijk. Adressen, Gelden, enz. FRANKO te adresseren aan het Bureau der COURANT.

Advertentien van Zes regels en daar beneden worden tegen f1.00 geplaatst; meer dan Zes regels tegen 15 cents de regel. — Voor alle advertentien wordt bovendien 85 cents zegelregt betaald. Voor groote letters betaalt men naar de plaatsruimte meer.

AMSTERDAM, 12 Augustus.

Groot is de belangstelling, die aller oogen vestigt op de beraadslagingen, die sedert maanden aanhangen. Er is niemand, die niet congermante gevoelt, dat aan de oplossing, die gegeven zal worden, de toekomst des lieven vaderlands verbonden is. Het vertegenwoordigend ligchaam, dat vandaag op het binnenhof der residentie zamenkomt, zal over vrede en oorlog beslissen: vrede, zoo het de vrijheid en het regt handhaaft; oorlog, zoo het vermeent, dat de Grondwet, met gelijke bescherming te verleen, slechts verdrukking der minderheid door de tijdelijke meerderheid heeft bedoeld.

Men belge zich niet over het woord oorlog dat wij hoogen. Wij bedoelen daarmee, hetgeen nog rampzaliger is: strijd, twist en verdeeldheid; rampen, die zelden burgeroorlog, waarvoor God ons behoeft, voorbereiden, en die in allen geval, in den toestand van ons land, moeten nitloopen op zijn ondergang.

Hoe zou het anders kunnen, als het beginsel doorgaat, dat eed en wet niet verbindend zijn voor de tijdelijke meerderheid jegens de tijdelijke minderheid?

Vrededan niet in de plaats van de wet en het regt, wilkeer en despotismus op, en wel de ergste willekeur of het ergst despotismus, dat despartieschap? Daarmede is het dat de Staten vergadering, die de inkomende der vrijheid, de omstandigheden, waarheid, die traucht geldend te maken, zijn zoo grievede verbitterend. Als men het er op gezet had, om hen

verderachtelijk op te ruilen, dan had het ministerie niet anders behoeven te handelen.

Maar men draagt een wet voor, waardoor men aan hunne heilige godsdienstige regten den dood aanzet; en men heeft den moed dat te doen, zonder daarvoor zelfs een enkele belamelijke rede aan te voeren!

Men brengt die wet, genoegzaam ongewijzigd, in diskussie, ophopen de Katholieken, geestelijken en leken, als een maar daartegen zijn opgekomen, dat is ken, 2/5 der bevolking, om niet te spreken van de duizende Protestanten, die haar met ons veroordeelen!

Men zal daarover beraadslagen, zonder dat het gouvernement zich verwaardigd heeft, slechts eene enkele der veelvuldige gewichtige, daartegen aangevoerde hezwaren te onderleggen!

En nu gaat daartoe over uit besef van billijkheid! Op sandrang van eenige predikanten, die meenen over de godsdienstige belangen der Katholieken te moeten heerschen!

En zijn de Katholieken daarbij gehoord? Niet in de commissie van rapporteurs, waar zij bepaaldelijk zijn buiten gesloten. Rapport en onderhandeling met het ministerie zijn buiten de Katholieken omgegaan, en dat juist in deze aangelegenheid, die bepaaldelijk tegen de Katholieken gericht is.

En in het ministerie dan? De minister, die hunne regten voorstond, is op reis gezonden.

En wat nu? Wie is van regering? Wie is van verdediging van hunne belangen belast?

De heer van Hall! Wie is de heer van Hall? Een Protestant, maar dit zegt het minste, en de maker van het door de Katholieken verafschuwde wetsontwerp!

Hij, hij zal de belangen der Katholieken waarnemen, hij, die tevens de verdediging van het door hen verfoeid wetsontwerp voordragen zal!

Er is hierin een zamenloop van omstandigheden, die de ongerechtigheid van hetgeen ons toegedacht wordt, tot de hemel doet schreeuwen.

Daarin niets gruwelijks? Daarin geene uitarting?

Het niet van een aard om de Katholieken tot het uitte te vervoeren?

Men 't wagen in gelijke omstandigheden, en wagen 't eene den Protestanten katholicke wetsvoordracht, een Katholiek met hun eeredienst-ministerie te belasten?

De Katholieken dan beneden nul op Neerlands theetometer?

En is alles tegen hen geoorloofd? Zijn zij dan geen zonen van het vaderland? Hebben zij geen regten? Of zijn zij slechts belastingdragers, goed om ministers, beambten en predikanten te voeden? Oaze bedienaren der godsdienst betaalt men ook niet meer.

Men zullen zien. De meerderheid der Kamer zal beslissen. En daarmee tevens niet slechts over de vrijheid en het regt der Katholieken, maar tevens over de regten en vrijheden van Protestanten en Israelieten oordeel vellen, en daarmee tevens 's vaderlands toekomst bepalen.

De lezers van de *Amsterdamsche* zijn vandaag weer op een hoofdartikel vergast geworden. Veertien dagen lang waren zij daarvan gespeend geweest. Al wat te veel is, schaaft, bedenkt de *Amsterdamsche*. Een enkel artikel van het gehalte als de hare, kan er mee door. Veel zulke artikelen — en in acht dagen tijds, is zij al haar krediet kwijt, zelfs bij de plattelands-dominé's, hare ijverigste werfelicieren.

Met gretigheid moeten de lezers van de *Amsterdamsche* naar haar hoofdartikel van vandaag uitgezien hebben. Nog geen enkel woord had zij gezegd van de tweede uitgave der verdrukingswet; nog geen enkel woord had zij over gehad voor de beantwoording van eenige artikelen van den *Tijd*, geschreven naar aanleiding van hare wel wat ondoordachte en onvoorzigtige beweringen. Gold dan nu wellicht haar hoofdartikel de tweede editie der bevredigingswet? Of heeft het hare lezers eenigen nieuwe, uit de lucht gegrepen, revelatie gedaan ten aanzien van de rondzwervingen in Italië van den heer Lightenvelt?

Noch het een noch het ander is den lezer van de *Amsterdamsche* in het bedoelde hoofdartikel geworden. Over het fraaije wetsontwerp, waarmede de Tweede Kamer zich vandaag gaat bezig houden, geen woord; geen woord ter staving van hare tegen den *Tijd* uitgebrachte, doch genoegzaam weersproken, beschuldigingen; geen woord over den heer Lightenvelt!

Maar wat dan? Waarmede kan dan de *Amsterdamsche* hare lezers, op een beslissend oogenblik als het tegenwoordige, bezig houden? Waarmede! wij zullen het gaan zeggen.

Een werk is haar ter hand gekomen, getiteld: *Compendium des katholischen Kirchenrechts*. Dat *Compendium* is te Stuttgart uitgegeven, met het oog op den rampzaligen toestand, waarin aldaar de Katholieke Kerk, ten gevolge van de inmengingen van den Staat, verkeert en door een auteur, die, ware hij een staatsman, de Pombal's, en de Choiseul's, en de Gannitzen, en de Gouban's, en zelfs de van Hall's in de schaduw zou plaatsen. Dien auteur toch is het, volgens de *Amsterdamsche*, om niets minder te doen, dan om aan de Katholieke Kerk alle denkbare vrijheid en zelfstandigheid van bestaan te ontnemen en haar in de volstrektste afhankelijkheid van den Staat te brengen. En de *Amsterdamsche*, van vreugde dronken dat zij nu eens een katholieken auteur heeft kunnen vinden, die, met haar, van gedachte is, dat alles in den Staat mag vrijgelaten worden behalve de godsdienst, neemt zijn gezegend werk ter hand, vertaalt daaruit een zestiental stellingen, de eene nog despotieker dan de andere, rijgt ze aan een tot een hoofdartikel, schrijft daarboven: *Regten van den Staat, met betrekking tot de Kerk*, en roept dan zegevierend uit: "Zoo schrijft een katholiek; een katholiek die een leerling" is geweest "van den beroemden katholieken hoogleraar Möhler (1)." "Niet alle Katholieken dus deelen de gevoelens der ultramontaanse organen, en wij betwijfelen het zeer, of de schrijver van het aangehaalde werk de aanhangige wet eene verfoeilijke verdrukingswet zou noemen." — Ziedaar waarmede de *Amsterdamsche* zich op dit oogenblik bezig houdt; ziedaar wat zij op dit oogenblik onder de oogen meent te moeten brengen van hare lezers!

Wat zullen wij er van zeggen? Niet veel! Over eene

(1) Onder de twaalf Apostelen was één verrader. Overigens, wat strekt ons ten waarborg dat de auteur van het genoemde *Compendium* een leerling van Möhler geweest is? Zijn naam wordt zorgvuldig verzwegen! Bestaat het heele *Compendium* wel eens? Wij zouden het voorshands niet durven verzekeren.

armzalige taktiek als die van de *Amsterdamsche* halen wij medelijdend de schouders op. Wat kan het ons scheelen wat een ongenoemde auteur, wat een auteur, wiens naam men niet eens den moed heeft te vermelden, in een *Compendium*, te Stuttgart uitgegeven, geschreven heeft? Wij hebben te vragen: Wat in onze, door den heer van Hall met voeten getreden, Grondwet te lezen staat, en hoe daarmee zijne verdrukingswet te rijmen is? Is zij te verdedigen op dien grond, dat er wel eens een boek geschreven is door een Katholiek, waarin het wenschelijke wordt uitgesproken, dat der Kerk nog zwaardere boeien mogten opgelegd worden, dan de heer van Hall haar toedent, dan zou te harer verdediging evenzeer dit argument kunnen dienen, dat Nero nog wel anders met de Katholieken omgesprongen heeft dan de heer van Hall voornemens is te doen. Nero liet ze aan staken steken, met teer besmeren en in brand steken; de heer van Hall wil hunne priesters, die niet zijn alvermogen erkennen willen, maar in de gevangenis werpen!

In een tweede artikel van de *Amsterdamsche*, waarin zij behandelt de door drie katholieke vertegenwoordigers besprokene wenschelijkheid, om de discussien over de verdrukingswet nog eenige weinige dagen te verdagen en waarin hij het talent gehad heeft den heer van Nispen tot een bondgenoot te maken van de regering, — in dat artikel begint de *Amsterdamsche* de onvoorzigtigheid het volgende te schrijven: "Welke ook de zending der zending van den heer Lightenvelt moge zijn, het lot der wet hangt daarvan in geen deele af. Om zoo stout te durven spreken, moet men een half-officieel orgaan zijn. Wij gelooven dat de *Amsterdamsche* wat ver gegaan is met zoo stout te spreken. Daarover later, wellicht meer. Inmiddels nemen wij akte van zijne assertie, dat het lot der wet niet afgehangen heeft van den uitslag der zending van den heer Lightenvelt."

Men verneemt, dat de heer Lightenvelt vandaag of morgen de terugreis naar het vaderland zou ondernemen.

Een der korrespondenten van de *Grondwet* schrijft aan dat blad:

"Eene wet, regelende het toezigt op de kerkgenootschappen is een *hors-d'œuvre* in een tijd, dat in de protestantsche kerk de grootste onkerkelijkheid heerscht en, buiten den kring der protestantsche kerkgenootschappen, door het werk van onkerkelijke genootschappen en vereenigingen het bestaan eener protestantsche propaganda niet kan worden ontkend, in wezen, doel en middelen overeenstemmende met hetgeen men in den eed der R. K. Bisschoppen ergerlijk en aanstootelijk acht. Waarin toch ligt het verschil tusschen hetgeen de R. Kerk een heilige plicht noemt en de pogingen van »protestantsche zendelinggenootschappen, »maatschappijen van *Welstand*, *Hulpbeten*, *Unitas* en *Phylacterion*, »Bijbeldepots en genootschappen, Evangelische verbonden, Vereenigingen en Maatschappijen, »Vereenigingen van Vrienden Israëls of van Christelijke vrienden?

»Wat baat die Wet, zoo niet tevens het regt van vereeniging en vergadering wordt geregeld?

»Immers, na de invoering der bisschoppelijke hiërarchie hebben zich tot hare bestrijding twee vereenigingen te 's Gravenhage en te Arnhem gevormd van zeer verschillende protestantsche kleur, die zich vrijelijk in den Staat bewegen.

»Bij de beoordeeling van het wetsontwerp en van het onderscheid tusschen godsdienstige gezindheden en genootschappen of vereenigingen, verwijzen wij naar eene beschouwing over de instelling van de *Nederlandsche Hervormde Kerk in den Staat*, in het Tijdschrift: de Vereeniging, van Maart 1851 voorkomende, waarin het beginsel wordt gehuldigd: *de Kerk is vrij, maar het regt van genootschappelijke vereeniging behoeft wettelijke regeling*."

Ziedaar reeds een eerste wenk, hoe men, na de Katholieken wederregtelijk gebreideld te hebben, weldra

al overgaan om verschillende fraktiën van het protestantisme te beteugelen.

Onze korrespondent uit Rotterdam, die een reisje door Noord-Brabant heeft gedaan, geeft ons het volgende betreurenswaardig bericht:

„De geest der Noord-Brabanders is niet gunstig gestemd. Bijzonder ten platten lande, vindt men spanning, ontroering en verontwaardiging. Niettegenstaande de zorg en pogingen der geestelijken, om orde en rust te handhaven, hoort men in publieke kringen, herbergen, enz., afkeuring en verontwaardiging over het voorgedragen wets-ontwerp op de kerkelijke genootschappen. De verbittering is op vele plaatsen ten top gestegen, en alleen de naam van van Hall verwekt bij de goede landlieden een onwillekeurig afgrijzen. Geve God, dat het dreigend onweder vroegtijdig afwijke.”

Wij hebben in ons N°. 1909 ter loops melding gemaakt van eene cirkulaire aan zeer vele protestantsche kantoren te dezer stede toegezonden, waarin een protestantsch expeditie te Lobith zich luide beklagt, dat de pastoor diir plaats hem het brood ontnemeet, door een katholieken expeditie op de allerongeoordloofde wijze, op de wijze namelijk waarop sommige Protestanten door vele predikanten vooruitgeholpen worden, links en rechts te rekommandeeren.

Het enkele regeltje, waarin wij ter loops van deze zaak spraken, heeft aanleiding gegeven tot eene korrespondentie tusschen eene zeer geachten Protestant en ons. Onze korrespondent, met wien het ons een levendig gevoelen is in aanraking te zijn gekomen en wiens edele gevoelens wij naar waarde weten te schatten, is uitnemend geplaatst om de juistheid der feiten, in de bovengenoemde cirkulaire besproken, te kunnen beoordeelen. In zijn laatste schrijven, waarin zich eene billijke verontwaardiging uitsprekt over het rampzalig drijven van vele zijner geloofsgenooten ten aanzien der Katholieken, belooft hij ons nadere en uitvoerige mededeelingen ter toelichting van de zaak in kwestie, waarvoor wij ons ten zeerste aanbevelen houden.

Aan zijn laatsten brief ontleenen wij inmiddels het volgende:

„De ongeteekende mededeeling (de cirkulaire) bevat niets dan laster en logen, zoowel wat den heer Schooff betreft, als wat aangaat het daarin voorkomende ten aanzien van den WelEerw. heer pastoor. Zoo iemand, dan staort hij zich wel het allermijst aan wereldsche aangelegenheden, en, als geestelijke, ganiet hij, om zijne rechtschapenheid en edele beginselen, de achting van ieder weldekkende.”

Wij herhalen het nog eens, het is ons een waar genoegen met nog een Protestant te meer, ongezoekt, in kennis te zijn gekomen, die te eerlijk is, om het niet, met ons te betrouwen, dat men, de verschoeiijkste hartstogten tegen de Katholieken van Nederland in beweging brengende, het gemeenschappelijk Vaderland prijs geeft aan de rampzaligste eventualiteiten. Zulke Protestanten worden er, God dank, nog vele gevonden in Nederland; hun aantal neemt met den dag toe, juist ten gevolge der heyligheid van den onrechtvaardigen strijd, waaraan de Katholieken bloot staan. Moge het bewustzijn van het, Nederland bedreigende gevaar, dat grootelijks nog door hen kan geweerd worden, hun den moed geven, om steeds kordater en openlijker voor de gevoelens uit te komen, die hen bezielen.

Het keurig wetsontwerp van den heer van Hall geeft toch ook tot aardige opvattingen aanleiding. Het Handelsblad heeft ter snee aangemerkt, dat, volgens art. 5, de Aartsbisschop van Utrecht hij zich niet Aartsbisschop van Utrecht noemen mag zonder goedvinden der regering, maar wel Aartsbisschop van Nederland. Dat wordt door het wetsontwerp niet verboden. Daar komt nu vervolgens het Goudsch Kronijkske weer met eene nieuwe opvatting van datzelfde artikel voor den dag, die op hare beurt niet onjuist en te kurieus is om niet vermeld te worden. Het schrijft aldus:

„Wat beteekenen die woorden in art. 5 (nieuw):

„Synodale Verordeningen en hoorden die kerkgenootschappen vertegenwoordigen, behoeven onze goedkeuring of de Staats der vestiging?”

„Is het uwe bedoeling mijnheer de Minister! dat de Koning, wanneer de bisschop schrijft, dat hij nu de zaak verlangt af te doen, dat — zeggen wij, — Z. M. zich dan naar Utrecht, of Haarlem of Rotterdam begeve om daar, op de plaats der vestiging, Zijne goedkeuring te schenken?”

„Wel wordt zulks in de volgende alinea's eenigzins duidelijker gemaakt, maar men mag toch met grond vragen: wat men van eene wet, die voortvloeit uit de reductie zóó tot talrijke invattingen en afwijkingen aanleiding geeft, van wat men kan verwachten van toelichting zegt te bedoelen?”

Men las dezer dagen in de Staats-Courant:

„De Bisschoppen der Boven-Rijnsche kerkprovincie be-

ben aan de gouvernementen der tot die kerkprovincie behorende Staten eene memorie gerigt, om kunne tegenkanten te regtvaardigen tegen, door die gouvernementen in de maand Maart dezes jaars gemaakte verordeningen, ten de kerkelijke genootschappen. In die memorie wordt eerst betoogd, dat de verordeningen onrechtvaardig en onregtvaardig maken op het regt om alle pastoorsplaatsen en overige kerkelijke ambten en betrekkingen te vervullen, en dat de vrije begeving der geestelijke bedieningen een onvervreembaar regt is van de Kerk en een bestanddeel der bisschoppelijke macht.”

„Een ander bezwaar tegen de nieuwe verordeningen is, dat zij het uitsluitend regt der bisschoppen om de bekwaamheid en geschiktheid der geestelijken voor de kerkelijke bediening te onderzoeken en om over hen kerkelijke regtspraak uit te oefenen, niet ten volle erkennen; dat regt wordt betoogd, en aangevoerd dat de Staat niet geroepen is te waken voor de kerkelijke regten van de leden eener kerk als zoodanig. Insgelijks wordt uitgeweid over het regt der Kerk om de leken door kerkelijke straffen tot vervulling hunner kerkelijke pligten te brengen; zijnde het eerste en natuurlijkste regt van elke vereniging, hare leden naar hare wetten te behandelen.

„Bijzonder uitvoerig wordt betoogd, dat de Kerk en niet de Staat gerechtigd en tevens verplicht is, om hare geestelijken op te kweken; dat alzoo de bisschoppen niet mogen worden belet godgeleerde kweekscholen en seminariën op te rigten of in stand te houden. De gronden worden wedersproken, die voor de vorming der geestelijken aan eene staats-hoogeschool, van de zijde der regering waren aangevoerd. Vervolgens verlangen de bisschoppen het vrije en uitsluitende bestuur over het godsdienstonderricht op de lagere en middelbare scholen, de keuze der leerboeken voor dat onderricht, en dat niemand als onderwijzer daarin optrede of werkzaam blijve, dan met magtiging (niet aanstelling) van den bisschop. Zoo wordt ook het godgeleerd onderwijs aan de hoogeschoolen voorgesteld als niets anders zijnde, dan een deel van het kerkelijke leeraarsambt, en alzoo even als de geheele kerkelijke bediening, onder het bisschoppelijk gezag staande.

„Thans wordt van de zijde der betrokken regeringen de wijding van geestelijken voorwaardelijk veroorloofd; de Bisschoppen verlangen geheele vrijheid in dit opzigt; en verder komen zij op tegen het zoogenaaide regt van plaacet der landsregeringen, zoo als het ook in de nieuwe verordeningen, wel is waar getemperd, volgehouden wordt. De Kerk — zegt de memorie — kampt tegen het plaacet, zoo volhoudende, omdat het de Kerk is voor naar bestaand. Het regt, zoowel als het belang der Kerk vordert, dat de Bisschoppen in de uitvaardiging en afkondiging van al die kerkelijke verordeningen en aanschrijvingen, welke binnen den kring der kerkelijke bevoegdheid liggen, wij zijn en niet verplicht om verlot daartoe te vragen van administratieve ambtenaren, wier wisselvallige denkwijze en goedvinden door het regt om zoodanig verlot te weigeren, verregaanden invloed op de Bisschoppelijke ambtsbediening kan uitoefenen.”

„Voor de Katholieke eredienst wordt onverkorte vrijheid verlangd, en wel inzonderheid voor de missien, de kloosters en de kerkelijke verenigingen. De missien worden beschouwd als een krachtig en onmisbaar middel tot bevordering van het zielenheil der geloovigen (voor welke alleen zij worden gehouden, niet tot bekeering van leden van andere kerkgenootschappen); zoodat het voortdurend en regelmatig houden van missien niet afhankelijk mag worden gelaten van eene, telkens voor intrekking vatbare verguuning der landsregering. Ook de bedevaarten, pelgrimstogten en kerkelijke ommezingen worden gerangschikt onder de wezenlijke bestanddeelen der Katholieke Eredienst, die niet kunnen worden belemmerd zonder inbreuk op de godsdienstvrijheid; evenwel willen de Bisschoppen dit gedeelte der eredienst niet aan de werking der politie-verordeningen onttrekken. Het kloosterleven te willen verbieden, zou volgens de memorie eene schending van de gewetensvrijheid en van de staatsburgerlijke regten der Katholieken zijn.

„De gemeenschap der Bisschoppen met het Opperhoofd der Kerk — door de nieuwe verordeningen der landsregeringen vrijgesteld — maar de memorie zegt, dat ook in die verordeningen nog uitdrukkingen voorkomen, die het oudstelsel der regtelooheid der Kerk ademen, en komt met verontwaardiging op tegen de onderstelling, dat ooit een Bisschop bij het staatsbestuur bescherming zou willen zoeken tegen vermeende verkorting zijner ambtsbevoegdheid door den Paus.

„Verder wordt het regt der Kerk ten opzichte der vervulling van bisschoppeszetsels, vikariaten enz. uiteengezet, elken invloed der landsregering op de, daarvoor te doene keuzen gewraakt, en gewezen op de van staatswege uitdrukkelijk erkende verplichting, om aan de bisschoppeszetsels een behoorlijk inkomen te verzekeren door de schenking en overdracht van grondeigendommen of goederen. Op nieuw dringen de bisschoppen aan op gelyk door de landsregeringen geweigerde vrijheid van beschikking over de kerkelijke goederen en stichtingen, en op nieuw dringen de bisschoppen aan op gelyk door de landsregeringen geweigerde vrijheid van bestaand. Deze pretentie wordt door de bisschoppelijke memorie met waardigheid en met kracht bestreden, tot punt van uitgang nemende eene nota van protest.

„Ten slotte het schoolwezen behandelende, verlangen de Bisschoppen, dat alle katholieke schoolfondsen in bezit der katholieken blijven en alleen tot bevordering van het Katholiek schoolonderwijs worden aangewend, dat scholen die geheel met kerkelijke middelen zijn daar gesteld, ook als kerkelijke scholen worden erkend; dat de scholen onder toezigt en bestuur van de kerkelijke overheden der Katholieke Kerk staan, en dat zonder hat toestemming niet worde beschikt over de daarmede verbonden katholieke fondsen en kerkelijke geldmiddelen, dat aan de Kerk het regt niet worde betwist, om met eigen middelen nieuwe scholen op te rigten, en daarin katholieke kinderen op te voeden, dat aan de katholieke kinderen van katholieke ouders zoo veel immer doelloos gelegenheid verschafft worde, om op katholieke scholen van katholieke leermesters onderricht te ontvangen. De werking der gemeentelijke of gemengde scholen wordt in de memorie voorgesteld als verderfelijk voor het positief Christelijk geloof, en derzelver vervanging door kerkgenootschappelijke scholen verlangd.”

Het verschijnen in de kolommen onzer Staats-Courant van stukken, als dat 'twelk we zoo even gelezen hebben, is niet zoo onschuldig als men bij den eersten opslag wel zou denken. Eigentlijk gezegd polemiek wordt er door de Staats-Courant evenmin gevoerd, als door onze opregte Haarlemmer Courant, maar beide bladen leggen er zich bepaald op toe om door de keuzen en aanenschakeling hunner berichten, den lezer ongemerkt eene opinie op te dringen en eene geheel valsche voorstelling te geven van den politieken en religieuzen toestand der wereld. Niet vreemd derhalve, dat het orgaan der regering zich thans vooral afmat, om uit den vreemde alles op te rakelen wat betrekking heeft tot konflikten en botsingen tusschen het hoogste kerkelijk gezag, met de van Staatswege willekeurig gemaakte verordeningen. Zoo men wellicht nog mogt twijfelen, dat er achter de mededeelingen van de Staats-Courant niets verborgen ligt, dan neme men slechts het Goudsch-Kronijkske ter hand, hetwelk op de memorie van de Boven-Rijnsche Bisschoppen, een allerdoelste commentaire heeft geschreven, overeenkomstig de gewoonte van dat blaadje vol onzin en magtelooze dreigementen, en met een logika waardoor geen schepsel ter wereld overreed, laat staan overtuigd wordt. Men vindt in dat blaadje eigenlijk niets anders weder, dan de meesterlijk verwarden en er zich telkens inpratenden redencortraat van den heer van Hall, maar verduidelijkt in juist kraaijende phrasen, gefatsoeneerd met eenige woorden van hant.

Eene regering, die met zulke voorvechters er door moet komen, en naar zulke kruiken, als het worstekronijkske en de knibbige oude Amsterdamsche moet grijpen, om op de been te blijven, moet zich inwendig wel doodelijk zwak gevoelen, en onbekwaam om iets goeds voort te brengen. En met zulk een regering ho-moogen slechts in de nuliteit, zijn wij sedert April opgescheept.

Het is opmerkelijk dat het thans vooral de kleinere Europeesche Staten zijn die er zich op toefeggen om het Katholicisme te bemoeijelijken, om langs dien weg als 't ware, nog eenigzins te geven van hun bestaan. Dat zij door het spelen van zulk een rol, die hunne krachten te boven gaat, en waaronder reeds wereld-monarchien zijn bezweken, zich belagchelijk maken en hun geheelen ondergang met verhaaste schreden teemoet snellen, is zoo zeker en ligt zoo zeer in den aard van den onberaden kampstrijd dien men heeft aangevangen, dat het ons weinig moeite zou kosten er menig bewijs voor te leveren.

Wanneer men de memorie der Boven-Rijnsche Bisschoppen maar vlugtig insiet, zal men dra bemerken, dat het in de Rijnsreken, even als bij ons, gemunt is tegen het regt der Katholieken, een regt, dat bij 's lands hoogste wet is erkend, maar dat door het blinde en wilde vooroordeel der faktien niet alleen wordt miskend, maar met voeten getreden. De Duitsche gouvernementen, even als het onze, kunnen in de wet niets vinden dat verborgen zou kunnen worden, om te dienen tot een wapen ter bestrijding der Katholieken. Maar die gouvernementen staan niet verlegen, en wat regtens niet aanwezig is, weten zij zich te verschaffen door flinkweg van het register af te gaan en hun intrek te nemen bij wat men noemt de openbare orde en rust ten behoeve van het algemeen belang; onder dat dak gezeten, 't welk zij van tijd tot tijd door sluw verwerkte wanorde doen schudden, en het hun niet moeijelijk door telkens op die schudden gen te wijzen, de menigte, die nooit de oorzaak na-spoort, te overreden, hoe noodzakelijk het is tegen de wet in, reglementen te maken, om het verbroken evenwigt, zoo zij zeggen, te herstellen.

De heeren der regering aan den Rijn hebben het voornemen opgevat de Kerk naar hant te ruzigten te regelen, zonder eenige verkenning van het bisschoppelijk bestaand. Deze pretentie wordt door de bisschoppelijke memorie met waardigheid en met kracht bestreden, tot punt van uitgang nemende eene nota van protest.

Pius VII, van 10 Mei 1819: In de natuur, in de in-
rigting der Katholieke Kerk, aan wie hoofd de Paus
staat, zijn zekere grenzen, die men niet overschrijden
kan, zonder in strijd te komen met die opperste magt,
welke Jezus Christus aan hem (den Paus) heeft gegeven,
om de Kerk te regeren en te waken over de opbouw
en niet ter vernietiging zijner Kerk.

Hieruit volgt van zelf, dat een Bisschop, wil hij niet
in strijd handelen met zijne eerste en hoogste verplig-
ting, het nooit dulden kan of mag, dat eenig staatsbe-
stuur, hoedanig dan ook, zich mengt in kerkelijke za-
ken. De oppositie der Boven-Rijnsche Bisschoppen tegen
het vermaete ingrijpen der regering in hun gebied,
is regtmatig en staat op het positief recht, want de
Kerk is ook daar, even als bij ons, niet bloot getolereerd,
maar haar bestaan is bij de konstitutie gewaarborgd als
onafhankelijk lichaam en in wezenlijkheid vrij.

Er zijn geen listen of lagen, geen sophistery en geen
zogenoemde wijsgeerige rechtsbeschouwingen of politie-
reglementen, die het anders kunnen maken.

Men leest aan het slot van een artikel van den *Courier*
de la Meuse, getiteld: *Wet van 10 Mei 1819*.

In de eerste zinnen wij onmiddellijk het voorbeeld
moeten volgen der Katholieken tusschen Maas en Waal,
die nieuwe adressen aan de Kamer teekenen, waarin zij
formeel verklaren, dat de redenen die hen genoopt heb-
ben het eerste ontwerp af te keuren, hen niet veroor-
looven het tweede goed te keuren. Verspillen wij geen tijd.
De oogenblikken vervliegen in dit tijdstip met de snel-
heid des bliksems. Indien geen ander middel ons over-
blijft, om ons kraachtig tegen de vernietiging onzer
kostbaarste vrijheid te verzetten, nemen wij dit middel
te baat en wachten wij niet tot dat men ons toeroept:
„Het is te laat!” — Nu of nooit!”

Door de Geestelijkheid van het dekenaat Zutphen, is
den 8 dezer een eerbiedig adres (ondertekend door den
deken benevens 14 pastoors en 7 kapelaans, te zamen
22) aan Z. M. den Koning opgezonden, waarvan de
hoofdzakelijke inhoud aldus luidt:

„Dat het adressanten heeft gegriefd en bedroefd, dat
men Z. M. woorden heeft in den mond gelegd, die,
indien zij waarheid bevatten zouden moeten te kennen
geven, dat de Katholieke geestelijkheid van Nederland,
niet geheel zonde, zijn aan het dooluchtig huis van
Oranje, terwijl zij er zich op beriep bij elke gelegen-
heid door woord en daad blijken te hebben gegeven
van hare innige gehechtheid en liefde aan het koninkrijk
Nederlands, den geëerbiedigden Koning. Maar ook omdat zij zich
die verkleedheid aan hunnen vorst bewust zijn, betreuen
zij het, dat er een wetsontwerp is voorgedragen, hetwelk
eenmaal het vorstendom, eens groot kloze zou doen ont-
staan tusschen burgers van hetzelfde vaderland, tusschen
onderdanen van denzelfden vorst, en welke wet onder
meer andere kyalen eenen geest van wantrouwen zoude
voortbrengen, welke altijd nadeelig op het belang des
dierbaren vaderlands zoude terugwerken — een wet die
zoo zeer ingrijpt in de heiligste regten en vrijheden der
Katholieken, dat zij zich gedrongen gevoelen Z. M. eer-
biedig te smeeken, het wetsontwerp in te trekken of al-
thans nooit zijne koninklijke sanctie daaraan te verleenen.
Wat toch besluiten adressanten, wat toch hebben de
Katholieken gedaan, waardoor zij verdienen hebben te
behandeld te worden?”

Het volgende adres is aan de Tweede Kamer der Sta-
ten-Generaal ingezonden.

„De Ondergeteekenden, allen dienstdoende, Priesters
van de districten Geervuldenberg en Heusden, wenden
zich eerbiedig toe tot U. E. de Staten-Generaal, met verzoek om
toch U. E. aan van goetkeuring te willen weigeren aan
het gewijzigde ontwerp van wet regerende het toezigt
op de ondergeschikte kerkgenootschappen.

„Zij zijn overtuigd dat de gemaakte wijzigingen het-
zelfde niet aannemelijk hebben gemaakt, en dat hetzelfde
dus gewijzigd tot wet aangenomen zoude worden, maar
vooral de Roomsche Katholieke in het hart aantast; en
dat met hetzelfde de R. K. Kerkvoogden hunne opge-
legde verplichtingen niet kunnen vervullen.

„Ook verklaren zij te voorzien dat de aanneming van
dit ontwerp de bitterste verwijderingen tusschen die on-
derscheidene kerkgenootschappen zal te weeg brengen
en aan vijanden van deze of gene godsdienst de wapen-
nen in de hand zal stellen om te slaan en de ongeluk-
kig ontstane kloze nog grooter te maken. Dus ook om
vrede en vreedzaamheid te bewerken, achten zij de
verwerping noodzakelijk en zij willen ook hierdoor aan
onsch. Nederland doen blijken, dat de Roomsche Katho-
lieken zich door geene niets beduidende veranderingen
laten verschallen.

„Welk doende
„No-paperij mannen laten nu in Utrecht zelfs de
meiden in groten getale petitioneeren ten voor-
de van het wetsontwerp, dat het toezigt van den staat
op de kerkgenootschappen moet regelen.
„Het is niets meer dan natuurlijk zijn, wanneer

de leerlingen van het gymnasium een adres aan de Twee-
de Kamer inzonden tegen het koninklijk besluit van
4 Augustus l. l. (*Lucifer, Acad. Courant*.)

Z. M. heeft benoemd tot kantenregter te Gouda, Mr. J. G.
Kist; alsmede te het ontvankantoor der dir. bel. en akc. te
Oosterend opgeheven en vereenigd met dat van Wommels;
en zijn tot ontvangers als zoodanig benoemd te Wommels c. a.
de heer L. R. Kees, en te Heeg c. a. de heer IJ. W. Bolman.

Wij ontvangen heden eene telegrafische dépêche uit
Triest, meldende dat de overland-mail gisteren aldaar
is aangekomen met berigten van Batavia tot den 24
Junij.

De berigten zijn van alle politiek belang ontbloom.
Nopens de handelsbeweging behelzen zij het volgende:
De particuliere uitvoeren hebben in de laatste maand
bedragen:

21871 picols koffij, 71,883 pic. Suiker, 16,378
pic. Rijst, 158 leggers Arak, 7005 stuks Huiden, 972
pic. Peper, 46 pic. Cassia, 1000 pic. Vanille.

Door de Factory zijn uitgevoerd gedurende de laatste
maand 17,325 pic. koffij en 18,121 pic. Suiker.

Koffij. Dit artikel vindt eene goede vraag, en 2500
picols zijn hier tot f 25 à 27 per picol verkocht.

Van Suiker is de voorraad alhier gering; ca. 6000
pic. Jacatra zijn omgezet tot f 10½ à f 10.

Rijst met veel kooplust en ca. 25,500 picols hebben
nemers gevonden van f 108 à 120 per koyang voor ord.
à goed blanke soort.

Voor Indigo toonen zich tot f 4 per 8 koopers.
Van Arak werden 200 leggers met f 42 betaald.

Voor 700 pic. Gum-Elasticum is f 27 besteed, en
thaus wordt f 27½ per picol geboden.

Van Peper zijn te Benoeelen door het gouvernement
in veiling verkocht 1500 pic. Zwarte tot f 17 en 800
pic. Witte tot f 27 per pic.

Gom Damar wordt op f 36 gehouden.

Aangekomen schepen (voor 24 Junij): Borneo, C. C.
Hansen, van Sydney. — Europa, D. Keus, van Rotter-
dam. — India, R. J. Rijken, van Rotterdam. — Lau-
rens Koster, D. R. Kleve, van Point de Galle. — Na-
gasacki, F. A. Bunnemeyer, van Akyab. — Princes
Marianne, J. F. Rietmeijer, van Rotterdam, laast van
de Kaap de Goele Hoop. — Willem III, C. v. d. Burg,
van San Francisco. (N. H. C.)

GRAVENHAGE, 11 Aug. Z. M. de Koning heeft
heden middag in een bijzonder gehoor ontvangen Z. K. H.
de Keurvorst van Hessen-Kassel. Z. K. H. werd in dat
einde met eene koninklijke hofkoets uit het paleis de
Europe afgehaald.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

FRANKRIJK.

PARIJS, 10 Aug. Men blijft nog altijd in het on-
zekere omtrent den inhoud der jongste Weener nota
aan de kabinetten van Petersburg en Konstantinopel,
en ziet met verlangen uit naar het antwoord van den
Sultan. Het schijnt echter zeker te wezen, dat alle ge-
wijzigde bezwaren uit den weg zijn geruimd. In de
Patria leest men dienaangaande:

„Zoo het ons in den tegenwoordigen staat van zaken
onmogelijk is met zekerheid te weten wat er van Weenen
aan het hof van Petersburg is voorgesteld, mogen wij
ons echter overtuigd houden, dat bij die voorwaarden
de noodige waarborgen zullen getroffen zijn ter handhaving
der onafhankelijkheid van het Ottomaansche rijk.

Frankrijk en Engeland kunnen de hand niet keuen aan
een eervolle transactie, waarbij geen enkel regt gekrenkt
wordt.

ENGELAND.

LONDEN, 9 Aug. De *Times* schrijft: Wij vernemen
dat het gouvernement van Weenen eene dépêche heeft
ontvangen, uit welke blijkt dat de Keizer van Rusland
de voorstellen der vier groote mogendhe-
den heeft aangenomen. Op het oogenblik dat de laatste
koerier van St. Petersburg de hoofdstad verliet, waren
de bedoelde voorstellen er nog niet ontwaagen; maar
het Russische gouvernement had bereids aan den En-
gelschen minister te kennen gegeven, dat de Keizer
aan ons was de voorwaarden aan te nemen, welke de
konferentie te Weenen hem had voorgesteld.

Heden berigt men ons, dat dat besluit genomen is en
wij meenen het land en het overige van Europa te ma-
gen geluk wenschen, met de spoedige uitkomst der zoo
lang geduurd hebbende krisis. Intusschen kunnen wij
na al de dralingen en teleurstellingen die in den loop
dier zaak ontstaan zijn, niet volkomen vertrouwen sig-
len in eene verklaring van het Russisch gouvernement,
alvorens het niet op bepaalde wijze en onmiddellijk aan
de voorstelde voorwaarde voldaan hebbe. Immers, zoo lang
de Russische troepen een of ander gedeelte van het
Turksch grondgebied bezetten, bestaat er verkrachting
van het volkenregt in Europa.

DUITSCHLAND.

WEENEN 10 Augustus. De huwelijksvoltrekking bij
volnagt van H. K. K. H. Maria Henriette Anna, Aarts-
hertogin van Oostenrijk, met Z. K. H. den Hertog van
Brabant, heeft heden avond ten 6 ure in de kapel
van het kasteel van Schönbrunn plaats gehad. De aarts-
bisschop van Weenen, Mgr. Rauscher, heeft de faze-
gening verrigt.

— De jongste tijdingen uit Moldavie bevatten eenige
bijzonderheden uit welke schijnt te blijken, dat het
verblijf der Russische troepen in de Donauvorstendom-
men niet van langen duur zal zijn.

Het *Journal de Francfort*, 't welk bekend staat als
een half-officieel orgaan der Russische diplomatie, be-
helst een artikel dat ten doel heeft om den Keizer van
Rusland vrij te pleiten van eerezuchtige en onedele be-
doelingen (1). Het artikel is bepaaldelijk gericht tegen
de onafhankelijke dagbladen die den Keizer vroeger wel
eens hebben geprezen, omdat hij het werkelijk verdiende,
maar echter niet gezind zijn om ook thans zijn verover-
ingsplan den volke aan te prijzen. Men leest:

„Thans spreken die dagbladen weder, als of de Keizer
van Rusland nog vóór het eind dezes jaars, Konstanti-
nopol veroveren en zijnen zoon Konstantijn als Keizer
van een nieuw Grieksch-Slavisch rijk op den troon van
Konstantijn den Grooten plaatsen wilde. In andere Ma-
den wordt te kennen gegeven, dat hij eene Russische
hand naar den Sond uitstrekt; dat hij 20,000 man
(het cijfer wordt zelfs genoemd en wie zou dat kunnen
twijfelen of de berigtgever wel nauwkeurig onderzocht
is!) naar Finland zendt, om Zweden in ontzag te houden.

„Deze en dergelijke berigten zijn niets dan boosaardige
verzinselfen van degenen die aan Rusland niet vergeven
kunnen, dat het met de schaduw zijner reuzengestalte
het vasteland overdekt en tegen de helsche geesten der
omwenteling beschut. Even zoo valsch en ongegrond is
de bewering, dat een Russisch leger van 60,000 man
Erserum en Trebisonde in Armenie moet gaan verove-
ren, dat de Schach van Perzie zal gedwongen worden
om ter kwijting eener aan den Czar verschuldigde geld-
som van 80 millioen, de rijke en gewichtige provincie
Afscherbeidjan aan Rusland af te staan en aan de Porte
den oorlog te verklaren. Alsof dit alles nog niet genoeg
ware, laat men nog eene, grootendeels uit infanterie
en artillerie bestaande Russische krijgsmagt, van den
oever der Kaspische zee tegen Herat oprukken, hoewel
zulk een togt door woestijnen en eindeloze zandvlak-
ten op zich zelf reeds eene onmogelijkheid zou zijn.”

BELGIE.

BRUSSEL, 10 Augustus. Alle bladen zijn opgevlamd
met voorloopige beschouwingen van de op handen zijnde
festiviteiten ter gelegenheid van het huwelijk van den
Hertog van Brabant met de Oostenrijksche aarts-hertogin.
Naar de uitvoerige programma's te oordeelen die van
alle kanten worden uitgevaardigd, zullen die feesten al-
gemeen en zeer luisterrijk zijn.

(1) Het ministerie van Hall boest heel in de vrede des-
taktiek na en laat zich verdedigen door de Amsterdamsche
Courant.

STADSNIJW.

BURGERLIJKE SPENDE.

AMSTERDAM, 12 Augustus.

ONDERTROUWD (11 Aug.): L. G. Kloppenburg Jr. met
G. J. Harnsen. — J. B. A. Molting met A. C. van der
J. G. Burch met J. C. Kwinkelenberg. — G. M. van der
met S. Salm. — S. Bart met C. W. de Jong. — R. van der
met G. Braye.

ETROUW (11 Aug.): Ab. M. de Vries met S. M. van der
Burg.

BUITENLANDSCHE NIJW.

ANTWERPEN, 11 Aug. Belg. leen 3½ pCt. 1842-
44 pCt. 98; 1848, — Spanje 1—3 pCt. 22½; Binnl. 5 pCt.
84; Romeinen 5 pCt. 93; Oostenrijk Metalliek 5 pCt. 86;
PARIJS, 11 Aug. Fransche 3 pCt. 80.35; 4½ pCt. 104.40;
Spanje 3 pCt. Binnl. 43; id. 1 pCt. 22½; Russen 4½ pCt. 100;
Met. 5 pCt. —.

LONDEN, 11 Aug. Cons. kont. 98½; op tijd 98½; —
Bras. 100 a 102; 1829/30 101 a 103; 1852 99½ a 100; Den. 3 pCt.
— a —; 5 pCt. — a —; Ecclad. 5 a 5½; Groen. 2½ a 3½;
Uitgest. 8½ a 9; Mexiko Nieuwe 26½ a —; Peru 4½ pCt.
N. 88 a 85; Uitgest. 57½ a 58½; Rusl. 1822 5 pCt. 116½ a 117½;
(N.) 4½ pCt. 100½ a 100½; Portugal 5 pCt. — a —; 4 pCt. 43½ a
—; 3 pCt. — a —; Spanje 1 pCt. 23½ a —; 3 pCt. 43½ a
41½; Coup. cert. 6 a 6½; Passiv. 5½ a 5½; Holl. 2½ pCt. 94½
a 65; id. 4 pCt. 97½ a 98; Venez. — a —; Uitg. — a —;
Wissel op Amsterdam f. —; Grieken 1824 — a —; 1825 — a —;
WEENEN, 11 Aug. Met. 5 pCt. 94½; Bank-Aktien 1406;
Wissel op Londen 10.41; Zilver 94.

BERLIJN, 10 Aug. Schatst. 3½ pCt. 92½; Loten 143½;
Rusl. Stiegl. 4 pCt. 97; Poels. 3 pCt. 98; Loten f. 509.42½;
Oost. Met. 5 pCt. 89; Amsterdam 1822 id. 2/m. 141½;
HAMBURG, 10 Aug. Cons. Cert. 104; Oostenrijk. Met.
3 pCt. 94½; Spanje 1—3 pCt. 21½; Binnl. 3 pCt. 40½;
FRANKFORT, 11 Aug. Met. 5 pCt. 88½; W. Bank-Ak-
tien 1549; W. Loten f. 250, 126; Spanje 1 pCt. 23½; id.
3 pCt. 43½; Badana. Loten —; Wissel op Weenen 109½.

